

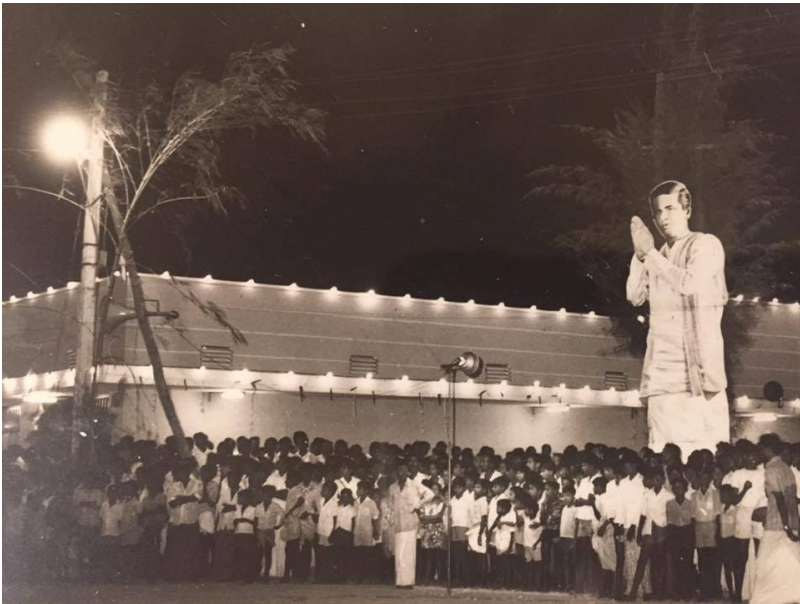
எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் பரூத்தித்துறையில் மோகன் வரணத் விளம்பரப் பலகைகளே அதிகமாக இருந்தன. மோகனின் வரவிற்கு முன்னர் ஜெயம் ஆர்ட்ஸ் தான் நகரில் பிரபலம். அடிமட்டம் வதைத்து எழுதியது போன்றிருக்கும் ஜெயம் ஆர்ட்ஸின் நேரான எழுத்துப் பாணியை மோகனின் வளர்த்த நெளிந்த எழுத்துக்கள் மீவிநின்றன. மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம், பச்சை என்று நேரடி வர்ணங்கள் இல்லாமல் வர்ணக் கலவையை தனது எழுத்துக்களில் மோகன் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இது அப்பொழுது ஒரு மாற்றமாகவும் புதுமையாகவும் இருந்ததால் பல வியாபாரிகள் மோகனின் வாடிக் கையாளர்களாக மாறி இருந்தார்கள்.

மோகன், தமிழ்நாட்டில் ஓவியர் மாதவனிடம் சித்திரக்கலையைப் பயின்றவர். ஓவியத்துறையைத் தொழிலாகவும் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கையில் பரூத்தித்துறையில் மோகன் ஆர்ட்ஸ் என்ற ஓவியக் கடையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். தமிழ்நாட்டிலும் மோகன் ஆர்ட்ஸ் என்ற பெயரில் பிரபலமான ஒருவர் இருந்தார். கே.மோகன் என்ற சொந்தப் பெயர் கொண்ட அந்த மோகன் ஆர்ட்ஸ் ஒரு படத் தயாரிப்பாளராகவும் ஓவியனாகவும் இருந்தார். வணங்காமுடி என்ற திரைப்படத்துக்காக எண்பது அடியில் நடிகர் திலகம் சிவாஜியின் கடவுட்டை வதைத்து தமிழ்நாட்டின் கட்டவூட் கலாச்சாரத்துக்கு அடிகோலியவர் அவர். அந்த தமிழ்நாட்டு மோகன் ஆர்ட்ஸ் கே.மோகனுக்கு, சளதைத் தவரல்ல வல்வெட்டித்துறை ராமதாஸ் மோகன்தாஸ் என்ற மோகன் ஆர்ட்ஸ். அறுபது எழுபது அடிகளில் கட்டவூட் செய்வது இந்த மோகனுக்கும் ஒரு பிரியமான வலை.

வல்வெட்டித்துறையில் எனக்கு இரு மோகன்கள் நண்பர்களாக இருந்தார்கள். ஒருவர் மதவடி மோகன். மற்றையவர் வமேபடி மோகன். இதில் வமேபடி மோகன் தான் ஓவியர். சிஜுபி பஸ் ரியாம்பிள் எயினால் அன்று அதிதீ விரமாகத் தடேப்பட்ட முக்கியமானவர்களில் ஒருவர். சூங்கான் பத்மநாதன், கந்தசாமி (சிறி சபாரத்தினத்தின் அண்ணன்), மு.பொ.வீரவாகு, ஸ்பீக்கர் சிலெல்லையா என்ப பரூத்தித்துறையில் பலர் சிஜுபி பஸ் ரியாம்பிள் எயின் அதி உன்னத விசாரணையில் உட்படுத்தப்பட்ட பொழுதும் கட்சைவரை பஸ் ரியாம்பிள் எயின் கையில் சிக்காத ஒருவராக மோகன் இருந்தார். இதில் ஸ்பீக்கர் சிலெல்லையாவினுடனான நட்பே மோகனுக்கு

பருத்தித்துறையில் ஓவியக் கடதைதொடங்குவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுந்திருக்க வண்டும் என்பது எனது ஊகம் . பருத்தித்துறையில் மோகன் வசித்த வீடும் ஸ்பீக்கர் சிலையாவின வீட்டிற்கு இருவீடுகள்தள்ளி இருந்தது.

ஓவியர் மார்க் மாஸ்ரூடன் ஒப்பிடுகையில் மோகனின் ஓவியப் பாணி வறோபட்டிருந்தது. மார்க் மாஸ்ரூட்கு ஒரு படத்தைப் பார்த்து வரவைதிலும் பார்க்க, கற்பனையில் அதுவும் நவீனமாக வரவைதிலேயே அதிக நாட்டம் இருந்தது. அதாவே மார்க் மாஸ்ரூடின் தனிச் சிறப்புமாக இருந்தது. மோகனுக்கு ஒரு படத்தை அப்படியே வரவைத்துக் கைவந்த கலையாக இருந்தது. ஒருவிதத்தில் அந்தப் பாணி மோகனுக்கு அவரது ஓவிய ஆசான் மாதவனிடம் இருந்து வந்திருக்கலாம் . இரண்டாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் பொழுது ஓவியர் மாதவனின் கலைப் படப்போக்களைப் பாராட்டி அறிஞர் அண்ணா ஓவியர் மாதவனுக்கு தங்கமோதிரம் பரிசளித்ததைப் பற்றியாகச் சொல்லி தனது திறமையைப் பாராட்டி யாராவது ஒருநாள் பரிசளிப்பார்கள் என்று மோகன் ஒரு தரம் என்னிடம் சொல்லியிருந்தார் . அவரது அந்த நினப்புகளான தகுதி அவரிடம் நிறையவே இருந்தது. அதற்கான நேரம் நான் அறிந்த வகையில் ஒரு தடவை அல்ல இரு தடவைகள் அவருக்கு வந்திருந்தன. ஒரு தடவை நவீன சந்தை திறப்பு நாளில் அன்றைய நகரபிதா திரு.ந.நடராஜா அவர்களைப் பெரிய அளவில் வரந்ததற்கு நகரபிதாவிடம் இருந்து தங்கச் சங்கிலியையும் , தந்தை சிலையாவினதும் , ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்களினதும் ஆளுயரப் படங்களை வரந்ததற்கு நகரின் வர்த்தக சங்கத் தலைவராக இருந்த திரு.ம.பொ.வீரவாகு அவர்களிடம் இருந்து தங்கமோதிரத்தையும் பாராட்டுக்களுடன் பெற்றிருந்தார் .

பருத்தித்துறையில் மூதன் மூதலாக வகைகப் பட்டிருந்த பெரிய அளவிலான கட்டவாட்டை வரந்த பெருமை மோகனுக்கே உரியது. 1977இல் பருத்தித்துறை நவீன சந்தைக் கட்டிடத் திறப்பு விழாவில் கட்டிடங்களுக்கு மலோக எழுந்து நின்ற மோகன் வரந்த நகரபிதா திரு.ந.நடராஜாவின் கட்டவாட்டின்னும் கண்ணை விட்டு அகலாது இருக்கிறது. மோகனது அந்த கட்டவாட்டுக்கு இணையாக இதுவரையாரனும் ஒரு கட்டவாட்டை பருத்தித்துறையில் வைத்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை.

ஐம்பது அறுபது அடிகள் அளவில் பெரியளவிலான படங்களை வர்ணங்கள் இல்லாமல் வர்ணக் காகிதங்களை மட்டும் பாவித்து உருவாக்குவதில் வலவெட்டித்துறையில்

வல்லுனர்கள் இருந்தார்கள். வல்வெட்டித்துறை அம்மன் கோவில் திருவிழா என்றால், நகரின் சந்தியில் இருந்து ஊரிக் காடும் வரலு ஒரு மலைக்குமேல் வீதியின் இருபக்கங்களிலும் பெரியளவிலான படங்களை உருவாக்கி வைத்திருப்பார்கள். „வா எங்கள் நகரத்து இந்திர விழாவை வந்து பார்” என்று மோகன் என்னபை பலதடவகைகள் அந்தக் காட்சிகளைப் பார்ப்பதற்காக அழைத்துப் போயிருக்கிறார். புராண, இலக்கியங்களில் எடுக்கப்பட்ட காட்சிகள், கண்ணன், ராதை சிருங்காரக் காட்சிகள், கடவுள்கள் வரம்தரும் காட்சிகள் என்று ஏகப்பட்ட கட்டவாட்டங்களை வைத்திருப்பார்கள். அதில் கண்டிப்பாக மோகனின் ஒரு படப்பை இருக்கும். மோகனின் கட்டவாட்டக் கப்பக்கத்தில் அவரது சிறுவயது ஓவிய ஆசிரியர் பாலா அவர்களது கட்டவாட்டம் இருக்கும். இதமான கடல் காற்று உடலை வறுடிக் கொண்டிருக்க முழு நிலவின் வெளிச்சத்தில் அந்தக் கட்டவாட்டங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மனது குதிகலிக்கும். உயரமான கட்டவாட்டங்கள்கு முழு நிலவின் ஒளி பாய்ச்சுவீதிகளின் இருபக்கங்களும் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் ரியப்பலற்றுக்கள் இரவப்பை பகலாக்கி விட்டிருக்கும்.

பொதுவாக வல்வெட்டித்துறை திருவிழா என்றால் தங்க நகைகள் பளபளக்க தாரகைகளாக நங்கைகள் வலம் வருவார்கள். மோகன் என்னிடம் இந்த தங்க நகை விடயத்தை சொல்லி இருந்தார். தொழில் புரிவதற்கு ஆண்களுக்கு பணம் தேவைப்படுவதால் அந்நேரமானவர்களது தங்க நகைகள் நகரில் இருந்த மக்கள் வங்கியிலே அடக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும். திருவிழா தொடங்கும் மாதத்தில் எப்படியோ பணத்தலை புரட்டி நகைகளை வங்கியில் இருந்து எடுத்து தங்கள் அம்மன்களுக்கு போட்டு அழகு பார்ப்பார்கள். கவனிக்க, வல்வெட்டித்துறையில் பெண்களை அம்மன் என்று விழிக்கும் பழக்கம் உண்டு. அதுபோல ஆண்களில் அம்மான்களும் உண்டு. திருவிழா முடிந்த கையோடு நகைகள் எல்லாம் மீண்டும் பதினொரு மாத நடுநடுநடுக்கத்துக்காக மக்கள் வங்கிக்கூள் இருக்கும் பாதுகாப்புப் பெட்டகத்துக்கூள் போய்ச்சேர்ந்து விடும்.

ஒரு தடவை பலாலியில் இருந்து விமானம் மில்லம் திருச்சிக்கூப் போவதற்கு நானும், மோகனும், அவரது மனைவியும் பதிவு செய்திருந்தோம். ஆனால் பயணத்திற்கான உறுதியை நிறுவனர் செய்யாததால் எங்களது பயணம் இறுதி நேரத்தில் தடைப்பட்டது. இரண்டு மாதங்கள் தள்ளிப் போயிற்று. எங்களது பயணம் தள்ளிப் போனதும் ஒரு விதத்தில் அப்பொழுது சாதகமாகவே அமர்ந்தது. நாங்கள் பயணிக்க இருந்த நாள்க்கு மறுநாள் மோகனின் தாயார் காலமாகிப் போனார். மோகனின் தாயாரின் இறுதி நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள வல்வெட்டித்துறையில் இருந்த அவரது வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் வருவதற்கு கண்ட மோகன் வீட்டு வாசலிலேயே என்னை எதிர்த்து கொண்டார். „வல்வெட்டித்துறையில் இழுவ வீட்டிற்கு வாறதென்டால் வறும் கையோடு வரக்கூடாது. சந்தியிலை கடையிருக்கு. போய் வாழ்பை பழம் ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு வா” என்று என்னிடம் சொன்னார். வல்வெட்டித்துறையில் மரணவீட்டுக்கு வறும் கையோடு ஒருவர் போனால் அங்கு அவர் மரியாதை இழந்து விடுவார் என்ற நிலை அதுவரை எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் நான் மரியாதை இழந்து விடக்கூடாது என்று தாயாரை இழந்த சோகத்திலும் என்னிடம் வந்து பகுவமாகச் சொன்ன மோகனின் பண்பை இன்றும் வியக்கிறேன்.

ஒரு கட்டத்துக்குமேல் ஓவியத்துறையில் சம்பாதிக்க முடியாது என்ற உண்மை மோகன்குத் தெரியத்தொடங்க வறே வழியில்லாமல் „கப்பலிலை போய் கொஞ்சக் காலம் வலை செய்ப் போகிறேன்” என்று புறப்பட்டது விட்டார். மோகன் கப்பலுக்குச் செல்வதற்கு வெளிநாடு போக அவரது மனைவியும் இரு மகன்களும் வல்வெட்டித்துறை

தூறகைக்கு இடம் பெயர்ந்து விட்டார்கள்.

கப்பலில் சில காலம் வலையைச் செய்து விட்டு ஊர் திரும்பியதும் மீண்டும் ஓவியத்துறையை கையில் எடுத்துக் கொண்டார். அதே கலையைத் தபசி தட்டி மீண்டும் தொழிலை ஆரம்பித்தார். அப்பொழுதுதான் கட்டவாட்சியும் நுணுக்கங்களையும் எனக்குச் சொல்லித் தந்தார். அவரிடம் இருந்து தெரிந்து கொண்டதை ஆத்தியடி என்ற கிராமத்தில் இருந்த பிள்ளையார் கோவில் திருவிழாவில் அரங்கேற்றினேன். மோகனபைப் போல் அறுபது எழுபது அடிகள் என்று பெரியளவில் முயற்சிக்காமல் அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களுடன் இணைந்து முப்பது அடியில் பிள்ளையாரின் கட்டவாட்சியை செய்து வதைத்தேன். கட்டவாட்சியை வந்து பார்த்த மோகன பாராட்டி விட்டுப் போனார்.

என்னுடனான மோகனது பச்சை சில நகைச்சுவை கலந்து இருக்கும். அதற்கு உதாரணத்துக்கு இதைச் சொல்லலாம். நான் கட்டவாட்சியை வதைத்த அந்தத் திருவிழா முடிந்ததும் மோகன் என்னிடம், „கட்டவாட்சியைத் தற்கு சங்கிலி, மோதிரம் எதுவும் போட்டவையளவோ?\" என்று கேட்டு சற்று தாமதித்து விட்டுச் சொன்னார் „அரகைகூறையை ஓவியருக்கு அதில்லாமல் போடமாட்டார்கள்\".

என்னை அவர் சிலைலமாக கோவித்துக் கொண்டதற்கு இதைச் சொல்லலாம். எனது அக்காவின் நண்பி ஒருவர் கேட்டுக் கொண்டதால் மறுக்க முடியாமல் தொண்டமானாறு என்ற இடத்தில் இருந்த பிள்ளையார் கோவிலுக்கு திரைச்சீலை ஒன்றை வரைந்து கொடுத்திருந்தேன். இதை அறிந்த பொழுது மோகன், „யோவ், என்னட்டையே திரைச்சீலை கீற்றுறதைப் படிச்சிட்டீர் எதுக்குய்யா என் பிழைப்பைக் கட்டுக்கிறாய்? இந்த இலவச ஓவியர்களால பெரிய தொல்லையா இருக்கும்\" என்று தனது வருவாயைக் குளப்பாதே என்று நாசபிக்காக எச்சரித்தார்.

இயல்பிலேயே மோகனின் நடையில் வகைம் இருக்கும். ஒரு தடவை இந்தியாவுக்கு நான் அவருடன் போன பொழுது பாண்டிபஜாரில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். விற்பவர்களும் வாங்குபவர்களும் என்று பாண்டிபஜார் வீதி நிறைந்து இருந்தது. மோகனின் நடக்கை ஈடு கொடுக்க முடியாமல் நான் அவர் பின்னால் ஓடிக் கொண்டிருந்தேன். திடீர் ரென

ஓர் மூரட்டுக் கை என்னை பிடித்து இழுத்தது. எனது கையை இறுகப் பிடித்திருந்தபடியே பிடித்திருந்தவர் என்னகைக் கட்டை, 'கையிலைக் கட்டி இருக்கிறீர்களா? என்ன விலை?' எனக்கு ஏதும் விளங்கவெயிலலை. முன்பின் திரியாத ஒருவர் அதுவும் மூரட்டுத் தோற்றம் என்கையைப் பிடித்து இழுத்து வதைத்துக் கொண்டு என்கைக் கபிகாரத்தின் விலை என்ன என்று கட்டைப் பொழுது கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது. தனக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த என்னகைக் காணாததால் என்னதைத் தேடிக் கொண்டு மோகன் அந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டார். நிலமையை அவதானித்து விட்டு, மோகனே அவரிடம் சொன்னார், 'அது விக் கிறதற்கு இல்லை' சொல்லி விட்டு என் கையை விடுவித்து அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தார். நடக்கும் போது சொன்னார், 'நான் தான் சீக்கோ மணிக் கட்டுக் கட்டியிருக்கிறேன்' என்னை ஒருத்தரும் கையைப் பிடிச்சு இழுத்துக் கைக் கலைலை. உன் ரை முகத்திலை வித்தியாசமா ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது' சொல்லிக் கொண்டே என் முகத்தைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டார்.

அதன் பிறகு சாப்பிட உணவு விடுதிக் குப் போனோம். தனக்கான உணவை மோகன் பணியாளரிடம் சொல்லிக் கொண்டார். பணியாளர் என்னிடம் வந்து 'சார் நான் வெஜிற்றேயனா?' என்று கட்டை. அவர் வெஜிற்றேயனா இருந்தால் எனக்கென்ன என்று நான் பசோமல் இருந்து விட்டேன். பணியாளர் திரும்பத் திரும்ப அதையே கட்டைக் கொண்டிருந்தார். மோகன் கொஞ்ச நேரம் என்னை உற்றுப் பார்த்து விட்டு பணியாளரிடம் சொன்னார், 'நான் ஆடர் பண்ணினதையே அவருக்கும் கொண்டு வாங்கோ' பணியாளர் போனதும் மோகன் என்னகைக் கட்டை, 'எத்தனை தமிழ்ப் படம் பாத்திரும்பாய். டாக்டர், ஆபிஸ் எண்டெல்லாம் கதைப்பினம். அதுபோல இது நான் வெஜிற்றேயன்' அப்பொழுதுதான் விளங்கிக் கொண்டேன் நான் வெஜிற்றேயனதைத் தான் பணியாளர் அப்பிக் கட்டை என்று. 'இனி எல்லாம் சரியாக இருக்கும்' என்றேன். 'பார்க்கலாம்' என்று மோகனிடம் இருந்து ஏளனமாகப் பதில் வந்தது.

அடுத்த நாள் எனது வருகையைத் தெரிவிப்படுத்துவதற்காக ஊருக்குத் தந்தி ஒன்று கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. போகும் வழியில் எங்கயோவது அஞ்சல் அலுவலகம் இருக்கும் என்று மோகன் சொன்னார். எனக்குத் தந்தி கொடுப்பதே முக்கியமான விடயமாக இருந்தது. அதுவே என் மனத்திரையில் பரிதாபத் தெரிந்து கொண்டிருந்தது. மோகனைத் தொடர்ந்து கட்டைக் கொண்டிருந்தால் எரிச்சல் படுவார் என்பதால் வழியில் ஒருவரை மறித்து 'போஸ் ஓபீஸ் எங்கே இருக்கிறது?' என்று கட்டை. அவர் விழிப்பிதுங்கி நின்றார். நான் நாலு அல்லது ஐந்து தடவை அவரிடம் கட்டைப்பனைக் கட்சியாக அவர் சொன்னார், 'பாஸ் ஆபிசா? சரியா களேன். டரைகர்றா போயி ரறை நிலை திரும்பு'. எரிச்சலோடு சொல்லி விட்டு எனது நன்றியையும் எதிர்பாராமல் அவர் போய் விட்டார். மோகன் பக்கம் திரும்பினேன் அவர் தலையில் அடித்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். இத்தோடு முடிந்திருந்தால் பரவாயில்லை அஞ்சல் அலுவலகத்தில் அவசரமான தந்தி கொடுக்கப் போய் ஏர் ஜென்டெல்க்கும், அர் ஜென்டெல்க்குமாகச் சிக்கிக் கொண்டேன். இப்படி மோகனுடனான அந்தப் பயணங்களில் பல இனிமையான நினைவுகள் இன்னமும் இருக்கின்றன.

தமிழீழ விடுதலையைக் கான இயக்கங்கள் துளிர் விட்ட நேரங்களில் இவரும் ஒரு விடுதலையைக் குழுவைச் சார்ந்திருந்தார் என்பது அன்று பலருக்குத் தெரியாது. விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றி ஏதாவது கதைகள் வந்தால், 'கலியாணம் கட்டினவங்களே, குடும்பமா இருக்கிறவங்களே எல்லாம் அவங்கள் சரேக்க மாட்டாங்கள்.' என்று சொல்லி அந்தக் கதையை எச்சரிக்கையாக நிறுத்தி வைப்பார். ஆனால் ஒரு

தலைவனையே பாசத் தோடும் „தம்பி' என்று அழைத்து உறவு கொண்டாடியவர் மமோகன் . அவரது அந்த பாசம் தான் பின்னாளில் „சமோழன்' என்ற பெயரில் உருவான அவர்களின் கப்பலில் மமோகனை பணி செய்வதைத் தது.

ஓர் தடவை ஓர் தடவிலை பெட்டியில் இருந்த ஓர் புலியின் படத்தைக் காட்டி, „தங்களுக்கு ஓர் புலிச் சின்னம் கீறித் தரச் சொல்லிக் கேக்கிறாங்கள் . இதனைக் கறலாம் எண்டு பாக்கிறன்' என்று என்னிடம் சொன்னார் . அதையே அவர் வடிவத்தைத் துக் கொடுத்து திருந்தார் என்பதை பின்னாட்களில் வந்த விடுதலை இயக்கத்தின் துண்டிப் பிரசுரங்களில் கண்டு கொண்டேன் . அவர் எழுபதுகளில் வடிவத்தைத் தந்த சின்னத்தின் சொந்தக் காரராக பின்னாளில் தமிழ்நாட்டில் ஓர்வர் பாராட்டப் பட்டது வதேனையானது . ஆனாலும் „நான் தான் அந்த சின்னத்தை வடிவத்தைத் தனே' என்று இவர் சண்டகைக் குவரவும் இல்லகை குரல் எழுப்பி உரிமைக் கேட்கவும் இல்லை . „என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்பதே இவர் து பாணி . தன்னால் முடிந்த உதவிகளை இவர் அந்த விடுதலைக் குழுவிற்கு செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது மமோகனுடன் நரூங்கிப் பழகியவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும் .

ஊரில் கண்ணி வெடித் தாக்குதல்கள் , அதிரடிக் குழுவின் அட்டகாசங்கள் , குண்டுத் தாக்குதல்கள் , தீவகை புகள் , நகரத்தைச் சூறறி வளத்தைக் கதைகள் எனக் காலங்கள் மாறிய பொழுது மமோகனின் ஓவியத் துறை வரூமானங்கள் மமோசமாகிப் போனது . அப்பொழுது இருந்த தனது நிலையை மமோகன் இப்படிச் சொன்னார் , 'அரிசிக் கும் , மாவூக் கும் , சீனிக் கும் சனங்கள் ஓடித் திரியிற நரேம் படம் கீறுவிக் கிறதூக் கு யார் வரப் போயினம் ?'

நானும் மமோகனும் நிலமைகளை அலசிப் பார்த்து , தமிழ்நாட்டுக் குப் புலம் பெயர்ந்து விடுவது என்று ஓர் முடிவு எடுத்துத் தோம் . மமோகனுக்கு தமிழ்நாட்டில் பலரதைத் தெரிந்திருந்தது . எனவே மமோகன் தமிழ்நாட்டில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டு ஓர் மாதத் துக் குள் திரும்பி வந்து என்னையும் எனது குடும்பத்தையும் கிட்டிப் போவதாக முடிவாயிறு . மமோகன் தமிழ்நாடு சனன்று இரண்டு மாதங்களாக எந்தத் தகவல்களும் எனக்குக் கிடகை கவில்லை . வல் வெடித் துறகைக் குச் செல்லும் வழியில் அதிரடிப் படையின் நடமாட்டங்கள் அதிகமாக இருந்தன . ஆகவே மமோகனின் உறவினர்களிடம் இருந்தும் தகவல்கள் எனக்குக் கிடகை கவில்லை .

இறுதியாக மமோகனின் கடிதம் எனக்குக் கிடைத்தது . இந்தியாவில் இருந்து வரவண்பிய அவரது கடிதம் சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்திருந்தது . நான் அவரது கடிதத்தை யரே மனியில் இருந்து பற்றுக் கொண்டேன் . நாட்டில் நிலமைகளை மமோசமானதால் அங்கு இருக்க முடியாமல் நான் யரே மனிக் குப் புலம் பெயர்ந்து விட்டிருந்தேன் . மமோகனின் கடிதம் ஊரூக் குப் போய் அங்கிருந்து யரே மனிக் கு வந்து சரே ந்திருந்தது . மமோகன் 19.11.1984 திகதியிட்டு அனுப்பிய அந்தக் கடிதத்தை இன்னமும் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறேன் . மமோகன் இந்தியாவிற்குப் போன பொழுது அவரது தம்பி வெளிநாட்டில் இருந்து அனுப்பிய காசலலை அவரது கைகளில் கிடைத்திருக்கிறது . அந்தக் காசலலையை வைத்து ஓர் சிறு வியாபாரம் செய்ய நினத்தை சிங்கப்பூர் சனன்றுந்தார் . இந்த இடப் பட்டகாலம் எங்களபைப் பிரித்து விட்டிருந்தது .

ஆரம்பகாலங்களில் எங்களக்குக் கடிதத் தொடர்புகள் இருந்தன . பிப்பியாக அவகை குறநை து நன்று போய் விட்டிருந்தது . எனக்கு எழுதிய கடசிக் கடிதத்தில் இப்படி

Written by மஹா

Monday, 28 March 2016 07:53 - Last Updated Saturday, 23 December 2017 06:48

எழுதியிருந்தார், „இலண்டனில் இருக்கும் எனது இரு மகன்கள் என்னையும், மனைவியையும் தங்களிடம் வரும்படிக் கேட்கிறார்கள். எனது தந்தையின் இறுதிக் காலங்களில் அவருடன் இருக்கவே விரும்புகிறேன்”

நான் வலையில் இருந்து ஓய்வு பெறும் பொழுது மகனும் தனது வலையில் இருந்து ஓய்வு பெற்று விடுவார் அந்தச் சமயத்தில் தமிழ்நாடு சனென்று சிற்பக் கலையைப் பயிலலாம் என்று ஆர்வம் கொண்டிருந்தேன்.

09.11.2015 அன்று மகன் நிரந்தரமாக ஓய்வு பெற்று விட்டார் என்று செய்தி வந்து என்னை தாக்கி இருக்கிறது. „சலெவம்” என்று என்னை பாசத்தோடு அழைத்த நண்பனை நிரந்தரமாகப் பிரிந்து நிற்கிறேன்.

- 0000

21.03.2016